

LO CAMP DE TARRAGONA

PERIÓDICH (ATALANISTA)

Any 7.—Núm. 287.—Dissapte 3 de Febrer de 1906

LO QUE VOLEM

la facultat de poder contribuir a la formació de l'exèrcit espanyol per medi de voluntaris ó diners, suprimint en absolut les quintas y llevas en massa y establint que la reserva regional forosa presti servei tan sols

dintre Catalunya.» (Del manifest de l'Unió Catalanista de 16 de Mars de 1897)

Per instint y per dever

La Junta Permanent de l'«Unió Catalanista» que fá ja molt de temps treballa per acoblar tots los elements del Nacionalisme Català, ha obtingut ja l'assentiment peral dit objecte de las personas y entitats que són directoras dels diferents nucles d'accio social y política de la nostra causa. Se pot donar, donchs, per cosa feta la celebració d'una Assamblea en la que's converteixi en realitat lo pensament d'unio que en totes las branques del catalanisme s'ha manifestat, y ja la Comissió organisadora ha comensat las sevas tasques, segons document oficial que tenim a la vista.

No cal dir si es ab goig que donem aquesta noticia a la publicitat. Tot just nats a la vida activa del Catalanisme, expressarem aquest desitj que es una necessitat imperiosa pera tots, y quantas vegadas se'n ha presentat ocasió hem sostingut y defensat aquesta doctrina peral bé de Catalunya. Nosaltres, donchs, y ab nosaltres las entitats tarragoninas, hi serem a l'Assamblea que's projecta y que vulga Déu tinga la més prompta realisació.

Però aquesta Assamblea qual trascendencia no's pot ocultar a ningú, pera que los seus resultats sian verament fructuosos, necessita una base, un preliminar, una preparació independent dels treballs que realisa la Comissió organisadora. En cada localitat de Catalunya, a tot arreu ahont lo catalanisme s'hagi manifestat en diferents formes, cal ja desd'ara unir o agermanar las entitats que representan distintas tendencias o modalitats. En una paraula: a l'Assamblea no hi hem d'anar a unirnos, hem d'anar units.

Tenim tots, los de la dreta yls de l'esquerra, los més exaltats yls més pacifichs, un enemic capdal, que no es sols al Centre d'Espanya, a Madrid, sinó que treu rebrots verinosos en totes las localitats. Aquest enemic mortal nostre, que prén distintas denominacions y cambia de forma quan li convé, guaita semprels nostres passos, vigila las nostres accions, nos segueix en tots los actes y en tots los moments buscant l'ocasió propicia per aprofitarse de las divisiones del camp catalanista y destruirnos. Això es tant evident que considerem per demés citar exemples.

Y aquest enemic té una organiació que li proporciona innegables ventatjas, una organiació que lliga pera destruir però sense por de ser destruida: l'organiació mateixa de l'Estat que's desgovernava y que en lloc d'encarrilar l'administració pública's dedica a combatrer y a matar, si pot, tota aspiració de mellorament, de llibertat, d'honoradesa en lo gòbernanment del nostre poble. Las Alcaldías, los governs civils, las Delegacions d'Hisenda y altres centres burocràtichs als qui a darrera hora, segons sembla, s'hi han afegit altres elements, són llochs ahont se conspira contra nosaltres y's manifestan propòsits de combàtrens a sanch y a foch: d'allí surten las veus, d'allí surten las forsas, allí són la consigna pel que se corresponen després que tots los quefes s'han posat d'acord pera secundar conscient o inconscientament lo plan desinteressat y patriòtic de qualsevol cacique de moralitat dubiosa y d'història ben poc neta.

Això no hi ha eleccions, sian generals, sian locals, sian d'una societat econòmica o de cultura, no hi ha acte ni manifestació en que aquesta organiació de que parlèm no entrí en joch donant senyals de vida que, per l'eterna contradicció en que vivim a Espanya, són gèrmens de mort, d'anoreement, de destrucció de tot lo

«Volém la llengua catalana ab carácter oficial y que sian catalans tots los que desempenyin càrrecs públichs: volém Corts catalanas, no sols per estatut nosdre dret y lleys civils sino tot quant se refereixi a l'organiació interior de nostra terra: volém que catalans sian los jueves y magistrats y que dintre de Catalunya se fallin en última instancia los plets y causas: volém ser àrbitres de nostra administració, fixant ab entera llibertat las contribucions y impostos, y volém, en fi, que l'exèrcit espanyol per medi de voluntaris ó diners, suprimint en absolut las quintas y llevas en massa y establint que la reserva regional forosa presti servei tan sols dintre Catalunya.» (Del manifest de l'Unió Catalanista de 16 de Mars de 1897)

honrat, enlairat y noble. La creuada contra'l Catalanisme está decretada, y a totes y a cada una de las oficines de l'Estat no hi ha falta pas un *Pere l'Ermità* y un *Joan sense terra*, petits, ridícols, caricatures, que prediquen la guerra santa, y al crit de *la patria lo quiere!*, comandín l'exèrcit burocràtic contra nosaltres.

Contra aquesta creuada de mort, contra aquesta organiació oculta y vergonyant, contra aquesta acció perturbadora de la vida catalana, hi hem d'oposar una creuadade de vida, una organiació valenta y decidida que lluiti cara a cara ab l'enemic, una acció constant pera refer y encaminar per viaranys de llibertat la personalitat de Catalunya. *Ser ó no ser, veusqu'il nostre problema; y no serém pas, si persistim en nostre exagerat individualisme, si seguim dividits per cosas y procediments de molt relativa importancia devant l'interès suprem de la nostra Patria.*

Se fá, donchs, necessaria l'unio, l'agermanament, la compenetració de tots los matisos del catalanisme: ho reclama'l pervenir de Catalunya y l'instint de la propia conservació. A Vilafranca l'unio s'es realisada de dret y de fet, y a Tarragona, com a Barcelona, com a tots los pobles, la divergencia entre's catalanistas es més nominal que efectiva. Cal imitar com més aviat meller l'exemple de Vilafranca y allavars podrèm anar a l'Assamblea que's prepara, no a buscar l'unio, sinó a manifestarla, a sancionarla, a ferla indestructible, pera mostrar lo que volém y podèm als nostres enemics y assenyalar a l'ensembs l'únich camí de redempcio als pobles que lluitin per la seva llibertat.

L'idea de Patria segons las autoritats castellanas

(CONTINUACIÓ)

Sería inútil per lo molt coneiguts que són ja, citar alguns tròssos de Cervantes quina autoritat incontestable li ha conquistat lo nom y la categoria de príncep y primer d'entre tots los prosistas castellans. Conegudíssim es aquell tròs en que Don Quijote uneix lo nom de la seva Patria, la Mancha, al propi seu per imitar més en tot a Amadís de Gaula, yls altres cinch o sis que repeteix l'idea en tota l'obra que no es pas necessari citar ni retallar.

Mes no sols es en lo Quijote ahont Cervantes té occasió de predicar ab l'exemple y repetir l'aplicació de la paraula. Las seves novelas exemplars están plenas d'aplicacions. Així per exemple en *Las dos doncellas* aquella en que diu de Barcelona que es «Flor de las bellas ciudades del mundo y honra de Espana». Teodosio pregunta a Leocadia d'ahont es y de qui es filla; aquesta va contestar que «era de Andalucía y de un lugar que en nombrándole, etc.» y declarantse un xich més avall diu referintse a aquestas paraules «en lo que toca á mi PATRIA la verdad he dicho, en lo que toca á mis padres, etc.» ahont se diu ben clar que la Patria d'aquesta noya andalusa es precisament Andalusia. En la mateixa novela Teodosio diu: «Mi nombre es Teodosio, mi PATRIA un principal lugar de esta Andalucía.» Per sa part *Rinconete y Cortadillo*, los Reconet y Talladell de nostre Bulbena, después de fer mil embuts pera no contestar al senyor Monipodio «el cual preguntó á los nuevos el exercicio, la PATRIA y los padres», diqueren: «la PATRIA no me parece de mucha importancia decirla ni los padres tampoco», y ben esbrinat resulta per declaració dels propis interessats que la Patria de Rincón es lo lugar de Fuenfrio y la de Talladell «E! Pedroso, lugar puesto entre Salamanca y Medina del Campo».

Y encara es precis fer notar que ni pels vestits, ni aire, ni llenguatge, ni per res de lo que en lo Rincón ni en lo Cortadó podían notar, lo senyor Monipodio ni cap dels seus venerables consocis podían dubtar un sol moment de que's presentats fossin espanyols y ben espanyols; a què venia donchs que Cervantes fés preguntar quina era la seva Patria si s'hagués entès que sols per ser espanyols la seva Patria era Espanya?

Fins lo célebre D. Diego Cañizares, lo renombradíssim *Celoso Extremeño* (novela d'aquest nom) s'estableix a Sevilla fent molt poch honor a la seva terra «porque la estrechez de su PATRIA era mucha y la gente muy pobre.»

Si deixem a Cervantes per estudiar autors més clàssichs si es possible, ns trobem ab una cosa més grave encara. Llegígnitse per exemple las aventuras del pobre Llátzer de Tormes condemnat a patir fam y miseria tota sa vida, y quan arriba a recordar com a temps de las vacas grassas lo que va passar ab los dos primers amos pérquè cau en mans d'aquell hidalgo incomparable y tipich entre's típics que va tenir la desgracia de trobar a Toledo «Desta manera—diu—estuve con mi tercero y pobre amo que fué escudero algunos días y en todos deseando saber la intención de su venida y estaba en esta tierra; porque desde el primer dia que con él asenté le conocí POR SER EXTRANJERO, por el poco conocimiento y trato que con los naturales della tenía. Al fin se cumplió mi deseo... dijome ser de Castilla la Vieja y que había dejado su Tierra, etc.» (Com a bon hidalgo per no treure lo sombrero quan pel carrer ne trobava a un altre que era un xich més que ell y no se'l treya primer). (1)

Què succeiria si ara'ls catalans imitant aquest estil y aquest llenguatge que cap castellà pot deixar de trobar inimitable, comensessim a tractar d'extrangers a tots los que no són fills de Catalunya?

Aquell escriptor que va disfressar ab sistemática constancia'l seu nom ab lo de *Por un Ingenio de esta Corte en la seva novela No hay desdicha que no acabe*, paga també'l tribut de tots los clàssichs y explica com lo seu hèroe després de quatre anys de guerra «volvía á Lisboa á donde por premio de mis servicios me dieron una gineta; creció en mí el deseo de ver mi PATRIA y el amor de Fenisa, que pudiendo más en mí este afecto me parti á ella y aunque no hay más que la distancia de seis leguas la jugaba siete mil, entré por la villa á las cuatro de la tarde, etc.» y més avall diu: «En fin por no cansarlos con digresiones yo supe de mi padre como un fidalgo de esta Corte que en aquella ocasión era huésped en aquella PATRIA ó por mejor decir pasajero, que visitando unos lugares suyos, etc.» Ahont tenim que ademés de ser la Patria un lloc determinat de tot un regne, es estrany a ella'l regnolca que d'ella no n'es fill.

A propòsit de la Corte hi ha un llibre curiosíssim clàssich també que's titula *Guia y avisos de forasteros—que vienen á la Corte,—Historia—de mucha diversión; gusto y apacible entretenimiento—donde verán lo que les sucedió á unos recién venidos:—Se les enseña—á huir de los peligros que hay en la Corte.—y debajo de novelas morales y ejemplares escarmientos—se les avisa y advierte de cómo acudirán—á sus negocios cuerda mente—su autor.—El Ldo. D. Antonio Liñán y Verdugo*, en lo qual llibre'l seu autor posa en boca de un tal D. Diego lo següent: «Pero habeisme puesto tanto miedo que ni me he de atrever á emprender lo primero ni aconsejar á mis hermanos

nos lo segundo, sino que acabados mis negocios volverme á mi PATRIA, yo casaréme con mi igual, que ya sé las costumbres de mi tierra y la hija de mi vecino» (vegis com la seva Patria es la seva Tierra). (Del «Aviso Séptimo»). En un altre tròs diu: «Pocos años ha que vino á esta Corte á cierta pretensión un hidalgo mozo, vecino mio, y regidor en mi PATRIA». (Novela y escarmiento primera). Y afegeix en altre tròs: «Pareciéndome más conveniente que ella se criase entre los suyos encaminando uno á las letras y el otro á la guerra, porque cada uno en su PATRIA en lugares coríos se cria con más obligaciones de proceder como hijo de quien es».

D. María de Zayas y Sotomayor, senyala com un dels primers novelistes posteriors a Cervantes, en lo seu donosíssim *El Castigo de la Miseria* diu: «Diciéndole haber sido su difunto consorte un caballero de lo mejor de Andalucía que asimismo decia serlo la señora dándole por PATRIA la famosa ciudad de Sevilla.»

També Sevilla es la Patria de D. Clara de Monsalve, heroina de «El Disfrazado» de Alonso del Castillo Solorzano. «Sevilla, metrópoli de Andalucía, ciudad populosa y de las más ricas de Espana es mi PATRIA, naci en ella, etc.», y'l mateix autor a la novelà *La Garduña de Sevilla y Angelito de las bolsas*, fa a Orduna PATRIA d'un dels personatges (cap. XX).

(Seguirà).

La cuestión catalana

Efectos de la política centralizada: la desmembración de España

De ahí nace el desvíu de los pueblos y del desvíu brota la aversión. Así se fué preparando la insurrección de las hoy repúblicas libres de la América latina; así se ha preparado la insurrección de Cuba y Filipinas. Es en Madrid políticament se labora la ruina de España, es en Madrid donde se ha consumado. Los enemigos de la integridad de España son los que en Madrid han sostenido esta funesta política de opresión y de capricho, los que con esa política ciega, ignorante, suicida, han acabado con el poder militar y naval de España, los que han hecho de España una pequeña nación de tercer orden, sin voz ni voto en el mundo, los que por no mudar de política han reducido, de amputación en amputación, el territorio nacional á sus límites raquíticos de hoy, separando de la corona de España á Portugal, Holanda, Nápoles, Sicilia, Cerdeña, Milán, Artois, Flandes, Rosellón, Franco Condado, Bélgica, Malta, Gibraltar, La Florida, las Pequeñas Antillas, Méjico con California y Texas, la Argentina, Chile, Uruguay, Bolivia, Perú, Colombia, Venezuela, el Ecuador, Costa Rica, Honduras, San Salvador, Guatemala, Nicaragua, Borneo, Joló, las Carolinas, Marianas y Palau, Cuba, Puerto Rico y Filipinas, esto es, cien Españas más ricas y dilatadas que la actual. Y esos fautores del hundimiento de España, esos desmembradores de sus dominios, esos eternos separatistas tienen el cinismo de acusar de separatismo á sus enemigos, á los que quieren hacer cesar de una vez su desenfrenada carrera de desastres; y alarman con su gritería el Capitolio y alardean con exageradas contorsiones de patriotismo y de honor nacional, cubriéndose con la bandera española y declarando ataques á España, á su integridad, á su honor, los ataques contra ellos dirigidos. Así en las plazas sitiadas propanlan voces de traición y menudean las acusaciones los verdaderos traidores que, afectando un celo exagerado, encubren su obra criminal.

(1) «Vida del Lazarillo de Tormes, por Diego Hurtado de Mendoza». —Tractat III.

Lo que quiere Cataluña

Contra la organización culpable de tan espantosa decadencia, contra la oligarquía política y periodística que hoy la sostiene y mangonea, contra los procedimientos de administración (!) y de gobierno (!) en esta organización arraigados y de esta oligarquía habituales, dirige sus esfuerzos el regionalismo catalán. Transformar la vida y constitución del Estado, sustituir la política, que tantos desastres ha engendrado, por una nueva política más justa, más progresiva, más acomodada á las necesidades y corrientes de los tiempos modernos; más respetuosa de los sentimientos y aspiraciones de todas las regiones que integran España, tal es nuestro ideal, nuestro objetivo.

Cataluña quiere una constitución española amplia, libre, expansiva, que organice un poder fuerte, representante de la unidad española, y deje á las regiones plena libertad para resolver, sin ofensivas tutelas ni perturbadoras ingerencias, los negocios peculiares, privativos, interiores de las mismas; Cataluña quiere una organización política que respete el hecho de la variedad de las regiones sin detrimento del hecho de su unidad, como elementos componentes de España; Cataluña quiere remozar á España, renovarla, substituyendo el régimen de opresión y uniformismo, copiado de Francia, con un régimen semejante al que contiene en su parte orgánica el programa del partido republicano federal, semejante al que en sus manifiestos bosqueja el partido tradicionalista, semejante al que una parte del catalanismo formuló en 1892 con el nombre de *Bases de Manresa*, que es semejante al régimen vigente en Alemania, en Suiza, en los Estados Unidos, al régimen que los grandes hombres de Inglaterra preparan para constituir la *Greater Britannia*, el imperio Británico. De este modo se constituyen las grandes naciones, de este modo se forman las unidades sólidas. Que todas las regiones encuentren satisfechas sus aspiraciones dentro de España, que ninguna sea humillada ni oprimida en ninguno de los elementos de su personalidad, que participen con equitativa proporcionalidad en el gobierno de la colectividad; y los vínculos del amor, del bienestar, del interés común, harán de todas ellas un bloque fuerte, compacto, incombustible. Pues nunca se ha visto aspiración alguna separatista en países bien gobernados, cuyos derechos y sentimientos hayan sido respetados por el poder público.

El regionalismo no debilita el poder del Estado

Y no se crea que semejante constitución federativa sea causa de debilidad para los Estados. Ningún poder tan vigoroso é incontrastable como el del gobierno imperial de Alemania, á pesar de ser Alemania una federación de Estados autónomos, cada uno de los cuales tiene su poder ejecutivo, su parlamento, su poder judicial propios. Ningún poder tan efectivo como el del gobierno federal de los Estados Unidos, á pesar de tener los Estados federales absoluta autonomía, mayor aún que la de los reinos germánicos. Fuertes y respetados en el interior, son estos poderes respetados y fuertes en el exterior, y cuando los vaivenes de la política les obligan á luchar con naciones unitarias, con Estados centralizados, el choque demuestra la mayor solidez y fuerza de los organismos federales respecto de los unitarios: ejemplo, la *debâcle* de Francia regida por el centralizador imperialismo napoleónico; ejemplo la derrota de España por el ejército federal de la República Norte-americana.

El régimen unitario paraliza, por congestión, la vida del Estado

Es que quien todo lo quiere, todo lo pierde; quien demasiado abraza, nada retiene. Les pasa á los Estados centralizados lo que á Felipe II, que á pesar de sus grandes dotes personales, queriendo, por desconfianza de los demás, resolver por sí mismo todos los asuntos, sin distinción de clases ni categorías, á todas partes iba seguido por montañas de papeles que crecían sin cesar. Se atrasaban así todos los negocios y la máquina del Estado rodaba vertiginosamente sin moverse, sin avanzar, sitiada por infranqueables barreras de expedientes. Quien todo lo quiere resolver, lo resuelve mal todo: así lo pequeño como lo grande, lo trivial como lo transcendente. Aquí está la clave de la esterilidad tradicional de los gobiernos españoles. El nombramiento de alcaldes, la designación de jueces municipales, la provisión de empleos aún los más humildes, los asuntos administrativos de interés local, la

inspección de tal ó cual municipio, una huelga de estudiantes, la subasta de un puñado de hectáreas de monte, y cien negocios más de este mismo calibre, paralizan la vida del Estado, absorven toda la actividad de los gobernantes, que no pueden cuidar, por imposibilidad material, y no cuidan, de los grandes intereses de la cultura, de la producción, de la colonización, de la política interior, de la defensa nacional, esto es, de las grandes funciones nacionales que absorben casi exclusivamente las energías de los gobiernos en los países civilizados. Y así van, entre nosotros, de perdidas estas cosas.

División del trabajo inherente al régimen regionalista

En cambio, en los países organizados federativamente, el poder central queda aligerado de todo lo especial y privativo de las regiones y no debe cuidar más que de las funciones fundamentales, de los grandes intereses nacionales: relaciones internacionales, aranceles, tratados de Comercio y Aduanas, ejército de mar y tierra, obras de defensa y enseñanza militar, correos y comunicaciones ferroviarias, telegráficas y telefónicas interregionales, obras públicas interregionales también, reforma de las ramas de legislación común á todo el Estado, justicia federal. De este modo se establece una división del trabajo que, como siempre, se traduce en aumento de habilidad, en superior perfección de la obra realizada. Y gobernan y administran mejor y más deprisa las regiones lo suyo, lo que tienen cerca y conocen perfectamente, y sin el peso muerto de los asuntos regionales, gobierna y administra mejor y más deprisa, sin funestos retardos ni vergonzosos olvidos, el poder central los grandes intereses nacionales. Así se explica la altura sin igual á que en orden de funciones de gobierno han llegado Alemania, los Estados Unidos é Inglaterra; así se explica el estancamiento y la decrepitud de todos los países centralizadores.

Ventajas que reportaría el poder central

Cuando en Madrid no deban ocuparse en si conviene ó no un nuevo urinario en el puerto de Barcelona, ó en si un propietario de Argentona puede ó no hacer pasar una cañería á través de una carretera, ó en si Sánchez y no Gutierrez debe ser Juez municipal de Torrelodones, ó en si las cloacas de Santander han de tener tanto de ancho ó de altura, ó tal vía de reforma de Sevilla ó de Valencia debe pasar diez metros más arriba ó más abajo, podrán negociar á tiempo la prórroga de un tratado que expira, sin ser cogidos de sorpresa como recientemente por el Convenio de Suiza; podrán tener los Aranceles estudiados á tiempo, con años de antelación previstos; podrán saber lo que significa en inglés *control*, y mandar á las conferencias diplomáticas personas que hayan tenido tiempo de estudiarlo; podrán tener escuadras preparadas y bien municionadas cuando se las necesite, y Estado Mayor, y tropas, y cañones, y defensas, cuando todo esto sea preciso. Y como no les distraerán de estas cosas las pequeñeces que ahora les absorben, cuidarán del ejército y la armada, como Alemania cuida de los suyos, y sabrán el estado y la importancia del ejército y la armada de los demás países, especialmente de los posibles enemigos, y no les pasaría entonces que una escuadra tuviese que encerrarse en un puerto ó correr temerariamente á la destrucción abandonándolo, ni que una plaza tuviese que rendirse casi sin luchar, por falta de medios de lucha como los pocos á Manila y Santiago.

Ventajas que reportarian las regiones

Esto por lo que toca á las ventajas que reportaría del régimen regionalistas el Estado, ventajas que, naturalmente, reflejan en beneficio directo de toda la nación. Pero se conseguiría además una resolución más acertada, una gestión más inteligente, rápida y afectuosa de los negocios regionales y de los problemas privativos de las regiones, que serían tratados y resueltos conforme el sentir general de la región, en armonía con su espíritu y sus aspiraciones. Entonces podría solucionar Andalucía su cuestión agraria y transformar sus latifundios; Cataluña sus problemas de organización industrial, su cuestión social y el anarquismo; Galicia la excesiva división de su propiedad y la emigración, y Castilla la usura, y la despoblación del campo, y todas realizar las obras públicas, fundar las instituciones, crear las enseñanzas, tomentar las costumbres indispensables para obtener un completo aprovechamiento de sus energías

económicas, de sus elementos morales, y elevarse así á miembros intensamente vivos de un gran Estado. Y entonces, acertadas ó no las soluciones, en la opinión general de la región se fundarían y nunca podría, como ahora, achacarse al Estado, al Poder Central, su odiosidad, ó su impopularidad, ó su inconveniencia.

Mayor fuerza, estabilidad y solidez al Estado; mayor aptitud para ejercer el poder central las grandes funciones nacionales; mayor facilidad para resolver cada región sus problemas peculiares; y, en consecuencia, aumento de prosperidad, de orden, de bienestar en el interior y aumento de consideración, influencia y fuerza en el exterior; tales son las ventajas del sistema regionalista, que, con los prestigios de éxito en las naciones más progresivas, presenta Cataluña, como remedio de comunes é inveterados males, á las demás regiones españolas.

(Acabaré).

La qüestió del Francolí

Una molt important reunió s'ha celebrat a Valls, preparatoria del gran meeting de protesta que tindrà lloc dins de poch. L'entusiasme que en tots los pobles se desperta mentren se van fent càrrec dels perjudicis que a la Comarca reportaria la realització del projecte patrocinat per l'Ajuntament de Reus, diu ben clar que'l tal projecte no's portarà a cap sense que's produesca un trasbalsament tan gran com justificat, perquè quan la llei se conculta y no's té en compte pera res la vida y la prosperitat de tants pobles, los procediments enèrgichs s'imposan.

Vegis com parla la Comissió executiva en la crida que ha dirigit als regants de la Conca del Francolí, y de son llenguatge se'n podrà deduir los temperaments que en aquests assumptos dominan:

Als regants de la Conca del Francolí.

—Podèm ben dir que la ruïna y la miseria trucan a las vostras llars y que si'l nostre crit no us desvetlla, las terras arriesgades y floreixents se convertirán aviat en terras de secà.

Sols per sorpresa ha degut conseguir l'Ajuntament de Reus que l'Exm. senyor Ministre de Foment dictés la funesta R. O. de 19 de Desembre prop-passat, favorable al descabellat projecte de pendre del riu Francolí 94 litres d'aigua per segon, quan tots sabem per propia experiència que, ja fa molts anys, no havèu tingut la que vos era absolutament indispensable per assegurar las culturas de les hortes, que són y han sigut sempre la base de la vostra subsistència.

Es precis que tot lo Camp de Tarragona s'aixequi com un sol home y protesti enèrgicament, tan enèrgicament com pugui, contra's qui ab qualsevol forma o pretext pretenguin modificar, sens'el consentiment de tots los interessats, los actuals aprofitaments, y molt més encara contra's qui, com l'Ajuntament de Reus, volen destruirlos pera enriquirse á la ruïna y la miseria dels demés.

L'insuficient caudal d'aigües del riu Francolí ha d'ésser intangib'e pera tots i qui pretengui tocarlo, sia qui sia, proposihi com ho proposi, se l'ha de tractar com a enemic mortal del nostre camp, y de la seva prosperitat.

Fixeu-se en que la citada R. O. se fonamenta en la presunció de l'existència d'un somniat caudal d'aigües que tots neguem perquè no pot probarse científica ni pràcticament, y en un *plano* de la sona regable de la ribera del Francolí que, per haver fet, sense intervenció nostra, pels nostres enemics, no té absolutament cap valor; tinguer present que en aquella disposició ministerial se prescindeix de la protesta unànim de totas las poblacions del Camp y dels informes tècnichs emesos pels dignes enginyers de l'Estat que intervingueren en l'expedient format fa anys, o sia quan l'Ajuntament de Reus va solicitar la concessió, que avuy subrepticament ha obtingut, al Sr. Gobernador civil de la província; no oblidieu que'l senyor Ministre de Foment ha fixat los plassos en que han de comensar-se y acabar-se les obres de derivació de 94 litres per segon de temps, y que aquesta cantitat equival aproximadament a sis molas d'aigua (de 16 litres per segon); veieu l'aigua que hi quedará al riu Francolí si se'l sangra com Reus preté en lo punt en què travessa'l Pont de Goy, y regoneixeu que tenim motius més que sobrers pera llençar lo crit d'alarma contra's qui volen despullarnos de lo que llegítimament nos pertany.

La Comissió Executiva que suscriu, per votaltres nomenada en la reunió pública que tinguer lloc a l'Ajuntament de Tarra-

gonal dia 21 del mes que som, cumplint la comanda d'honor que li confiaren, està disposada a si de corresponder a la vostra confiança, a fer sentir la seva veu en nosaltres Camp pera conseguir unirvos en l'aspiració d'obtenir la revocació de la R. O. esmentada y impedir per tots los medis la realització del projecte en mal hora concebut y patrocinat per l'Ajuntament de Reus.

Acudió a las reuniones a que us convocaron las vostras autoridades locales, coadjuvò ab la vostra presencia, ab la vostra paraula y ab las vostras obras a la defensa que's teníu encomendada del país ab que us alimenteu; matèu tota llevor de discordia entre's que estèm amenassats de mort, y és ben segur que si contén ab la vostra efectiva y eficàs cooperació, la victòria coronarà l'esforç de tots, los aprofitaments actuals del Francolí serán intangibles com tots volèm que són, y's nostres enemics quedarán vencuts y humiliats.

Tarragona 31 de Janer de 1906.—Joseph Baldrich.—Joaquim Avellà.—Ignasi Bat le.—Joseph Mestres.—Joseph Ventosa.

Comentaris

Lo projecte de l'article setè està en un període de gestació d'allò més pesat. L'un estira per un cantó, l'altre estira per l'altre y'l govern està a punt d'entregar la seva ànima.

D. Segis no sab a quin cantó decantarse y feina array com se li ha girat. Lo senyor minstre de la Guerra's passeja pel devant de la porta de l'apartament ahont se conjuga la reunió, fent acta de presència, com si volgués dir: *ahí estoy yo*. Perquè se deu passejar?... Anèu a saber per què; qui es capás d'endevirar-ho, perquè, ben segur, que no serà pas per fer presió. Cà, de cap manera; com ho consentiràn aquells graves pares de la patria?

Està vist que sempre tenim d'anar de mal en pitjor. Cada alcalde nou nos resulta menys yls carrers del port estan tan plens de pols com may s'havien vist al fort de les calor.

Es que no hi ha aigua? Com si haguessem sentit a dir, fa pochs días, que al desposat hi havíen pochs pamets d'aigua, lo qual que no deuria d'ésser una raresa ben rara. Si ara no tenim aigua per regar, què farèm a l'estiu?

Comprendem perfectament que l'ajuntament no dongui aigua al port. S'imposa allò dels daus, no hi ha cap dubte.

Días enrera, nos passegavam per la banda de la Ferreria y varem veure un peixot molt gròs. Verament estranyats, nos varem posar a cridar-lo, tot fent volejar un mocador blanch pera que vegés que anava en sò de pau. Lo peixot, que va resultar ser un *llus* de consideració, se va acostar, no sense cert rezel que li va despareixer aviat, al cerciorar-se de que eram bona gent y quan lo varem tenir *al habla*, celebrarem una conferència ab ell que anèm a reproduir ab veritable satisfacció.

—Y doncas, senyor *llus*? Còm se troba?

—Molt bé, al seu servey—va contestar ab una veu amabilissima;—ja ho veuen.

—Es a dir que vostè no va patir aquell dia del cloruro?

—No senyor; havia anat a donar un vol; m'havien dit tres o quatre sardinetas que allà la Sabinosa havíen llençat un calabre succulent y vaig anar a ferme petar un tròs. A n'aquesta circunstància, verament fortuita, dech lo gust de poder parlar, avuy, ab vostès.

—Caram, caram? Si que està de sòrt, vostè, senyor *llus*.

—Ja veurán, fins a cert punt. Aquell calabre se'm va indigestar y he patit una pila de días de mal de ventre, però vaja, mercès als cuidados de la meva amiga, una apreciable *llissa*, que fa temps tracto, no ha sigut cosa major.

—Es clar que li devia fer mal la carn cristiana!

—Sí senyors; era'l calabre d'un cacich de certa representació que s'havia suïcidat al veure que les coses li anaven malament.

—Però, senyor *llus*, qui'n menjà de aquesta carn? que no veu que es molt passada?

—No ho sabia, però d'aquí endavant ja hi tindrà més compte, perquè, segons anèm veient, sovintejaran los calabres de cacichs; són gent a l'aigua.

—Ja sab prou, senyor *llus*, si sab això.

—Ja veurán; ho sentim a dir tot sovint y caldrà creureho.

—Sí, sí; té rahó. Y, escolti: Còm va ser allò del cloruro?

—Com vol que fòs; nos van emborralhar y hi queyem com sabatots. Lo qu-

ILUSTRACIÓ CATALANA UN ANY

30 PESSETAS

GRANS REGALOS per valor de 30 ptas. La suscripció del 1906 surt de franch

SORTIRÀ PER ANY NOU PILAR PRIM NOVELA DE NARCÍS OLLER

5 pessetas primer regalo als subscriptors de la "ILUSTRACIÓ CATALANA"

més sento es la desconsideració ab que's van tractar al pender terra. Com si ha-guessim sigut apestats; ja teníam prou pena; però què hi farèm senyor, es allò... Llussos ab llussos... Estigan bons, m'hau-rán de dispensar; tinch cia ab una Palaya molt mona y no hi puch faltar.

Y'l llus, neda que neda, va despareixer, tot fent anar la quia ab magestàtica gra-vet.

Nosaltrs, parats, se miravam los uns als altres. Allò de llussos ab llussos me va impreisionar de mala manera.

—Que vols dir que parlava per nosaltres?

Y de cop y volta, esclafant de riure a l' hora y movent un xibarri de casi casi, se deixavam anar per demunt la sorra tot dient: —Quin llus, quin llus... Què n'hi han de llussos.

Sembla que tindrem un Ateneu de veritat. Fuya temps que hi anavam al darra-va. Podrem dir, al passar la seva porta, som a casa.

Perquè, per més que sembli estrany, ben pocas vegadas ho podèm dir y es cosa que ja s'havia d'haver probat fa temps.

Tenim un enfit d'Échegarays y otras yerbas que no sé si'n podrèm curar per ara y tant, però poquet a poquet se va lluny y ab temps y palla maduran les nespres.

Això no vol dir que sia la nostra idea, ser exclusivistas; si per allà a Madrid fan alguna cosa bona, també la farèm coneixir, ja ho crech; però al seu costat podrèm donar lo bò que a casa hi tenim, sense que vingan a posarhil yeto. N'hi han tants d'aquests que sempre tenen a la bo-ca'l ditxós *non possumus* que lo mellor es posarhi un punt final y aquest punt final vol dir... una baixa.

ASSOCIACIÓ CATALANISTA DE LLEIDA

JCCHS FLORALS DE 1906

(ANY XI DE SA INSTAURACIÓ)

CARTELL

Premis ordinaris

Englantina d'or y argent, a la mellar poesia sobre fets històrichs o gestas gloriósas de Catalunya, o sobre usatges y costums de nostra estimada terra.

Viola d'or y argent, á la mellar poesia sobre un tema moral y religiós.

Flor natural, á la mellar poesia sobre tema que's deixa al clar enginy de l'autor; qui la obtingui la deurà fer present a la dama de sa elecció, la qual proclamada «Reina de la Festa», entregará desde son seti presidencial tots los altres premis als que'n siguin guanyadors.

Premis extraordinaris

Un objecte d'art, ofrena de l'Excellèntissim Ajuntament de Lleida, al mellar quadret descriptiu de l'Aplech de Butsenseit (Ermita de l'horta de Lleida).

Una esribanía artística, dàdiva de l'Excellèntissim y Ilm. senyor Arquebisbe de Granada, a la mellar poesia que segueixi en mèrit a la premiada ab la Viola, si a judici del Jurat n'es mereixedora.

Un objecte d'art, ofert per l'Excma. Diputació Provincial de Lleida, a la mellar col·lecció de paraules o modismes catalans peculiares de qualsevol comarca de la província de Lleida.

Una ploma d'or, regalo del M. I. Colegi d'Advocats de Lleida a l'autor del mellar treball sobre'l tema: «Vestigis que en los monuments, lleys y llenguatge, deixá a Lleida la dominació aràbiga».

Un exemplar luxosament enquadrnat del volum de poesias d'Angel Guimerà, ofert per la Junta Permanent de l'Unió Catalanista, a la mellar y més detallada biografia critica del patrici Bach de Roda.

Un objecte d'art, regal de la Redacció de *La Comarca de Lleida*, a la poesia que segueixi en mèrit a la que obtingui l'Englantina, si a judici del Jurat, n'es mereixedora.

Un objecte d'art, dàdiva de l'Associació

Catalanista d'Almenar «Lo Segriá», al mellar compendi d'història de Catalunya.

Un objecte d'art, donat per un vert fill de la Terra, al treball poètic que mellar relati la presó del Príncep de Viana, a Lleida.

Un objecte d'art, regal de l'Exm. senyor don Miquel Agelet y Besa, senador vitalici, a la mellar noveleta de costums, o sobre un episodi basat en un fet històric de nostres comarcas.

Un objecte d'art, ofert pel senyor president de l'Associació Catalanista de Lleida, en Manel Roger de Lluria y Mensa, a la mellar poesia de tema lliure.

Forman lo Jurat calificador: En Magí Morera y Galicia, advocat, president.—En Manel Roger de Lluria y Mensa, advocat, yis-president.—En Domingo Sala y Rexach, advocat, vocal.—N'Alfred Pereña y Rexach, advocat, vocal.—En Joan Iglesias y Guisart, secretari.

Podrán concedir-se's accèssits y mencions honoríficas a las composiciones que a judici del Jurat ne siguin mereixedoras.

Totas las composiciones deurán ésser inéditas, escritas en català literari, rigurosamente anónimas, y dirigidas al senyor vis-president del Jurat, Palma, 6, segón, Lleida, per tot lo dia 23 d'abril prop-venint, cada una en plech tancat, ab lo nom de l'autor y en lo sobre, escrit lo títol y lema de la composició.

Los plechs que continguin los noms dels autors no premiats, serán cremats públicament en l'acte de la festa.

L'Associació reserva per un any la propietat de las obras premiadas, durant quin temps queda prohibida la publicació y reproducció sense que's tingui la deguda autorització d'aquesta entitat.

Donat a Lleida lo 15 de janer de 1906.—Lo president, M. Roger de Lluria.—P. A. de la J. D., lo secretari, M. Roig y Morera.

NOVAS

Los diaris, aquests días, han vingut plens d'elogis al governador de Barcelona per haver denunciat una falta a la moral que's cometia aquí a Tarragona feya temps, sense fixarse que ab aquests dí-tirambos no feyan sinó posar en evidencia a la policia de la nostra província, que ha tingut necessitat de que vinguessin avisos de la casa del costat per saber que ja feya anys y panys que la pornografia asquerosa y fins anti-artística campava pels seus respectes, després de tant com s'havia parlat d'aquesta plaga en diaris y fins en telegramas de l'extranger.

Aquí, a Tarragona, ho sabia gairebé tothom menys la policia, per lo que's veu; perquè tot va ser rebrer lo telegrama de Barcelona y quedar complimentada l'ordre de confiscació de papers y fins de persones.

Això ns porta a fer certas consideracions que, per cert, són ben poch favorables a la nostra policia, perquè una de dos, o l'inspector ho sabia o no ho sabia. Si no ho sabia, demostrava una incapacitat incomensurable y si ho sabia, demostrava també un inconcebible descuit en lo compliment de las sevas obligacions més perentorias y es natural que'l concert d'alabansas dels periódichs s'havian de convertir en fortas y merescudas censuras.

Los quefes de policia que cauen en aquests ridícols, deuen presentar immediatament la seva dimisió, o sinó ho fan, deuen ser dimittits.

Passat demà dilluns a dos quarts d'onze del matí, se celebraran en l'iglesia del Sant Hospital, los funerals en sufragio de l'ànima de la senyora D. Antonia Vallés y Vallverdú ab motiu del primer aniversari de la seva mort.

Reiterèm nostre dol al bon amich senyor D. Joseph Tuset, gendre de la difunta, aixís com a la seva apreciable familia.

Lo Concili administratiu d'aquesta ciutat, de l'Associació mutualista *L'Amich*

del Poble Català, tenint en compte los fins educatius que persegueix la tal Associació, ha concedit una subvenció de 25 pessetas mensuals per un trimestre a las classes d'ensenyança del Centre Català de aquesta capital.

Lo Consell, emprò, estudia pera més endavant lo poguer crear una càtedra d'ensenyança catalana conforme ab los Estatuts de l'Associació, cosa que a ben segur no trigarèm gaire en veurer realisada.

L'esmentada Associació té ara en projecte la construcció d'unas guardiolas o caiquetas artísticas que en concepte de suscripció permanent estarán depositades a totes las seccions y subseccions pera procedir a la recaudació voluntaria d'associats, y'l total recaudat en totes las seccions y subseccions, que avuy passan ja de 68, s'invertirán en llibretas liberadas o pagadas per los 10 anys a favor d'orfanets o bordets menors de quinze anys.

Es un medi ben fàcil y senzill d'aliviar a molts noys pobres d'una miseria vergonyant en lo pèrvindre y un bé comú que diu molt en favor dels principis filantròpics que vé predicant *L'Amich del Poble Català*.

Ha mort en aquesta ciutat nostre particular y estimat amich D. Gustau H. Bassa, degà del còs consular y persona que per son bell tracte s'havia guanyat grans simpatías en totes las classes socials. (D. E. P.)

Envièm lo nostre més sentit pèsam als seus fills y demés familia desitjantlos hi la resignació necessaria pera soportar aquella desgracia.

Ahir passavan de 250 las personas inscritas pera fundar un Atenèu que no sols de nom, sinó de fet sia tarragoní. En la llista hi figura una brillant representació de totes las classes socials: obrers comerciants, artistas, intelectuals s'hi troben confosos en remarcable y simpática germanor.

Sembla que'l punt més difícil y que oferia més inconvenients, que era'l trobar un local apropiós quedará resolt dintre pochs días.

Segons indica la premsa barcelonina l'autor ó inspirador de las brutals campanyas de l'anomenada premsa militar de Madrid contra Catalunya yls catalans, es lo Sr. Capità Verdades, diputat per Gàndesa, gran amich del Srs. Mariano, Guasch, Matheu y altres cacichs de menos quantia y pare politich de l'Alcalde senyor Cuchi.

Es bò que'l tarragonins se vagin entenant de qui són los amichs dels qui volen arrasar a Catalunya y sembrarla de sal.

La vaga de boters continúa en lo mateix estat, no vegetense pas per ara trassas d'un arreglo, cosa que's molt de sentir per abduas parts y per Tarragona, que's la que sufriu las conseqüencies més fortes.

Ahir, diada de la Candelera, feu un dia hermos, primaveral, lluïnt lo sol ab tot esplendor. Los passeigs de la ciutat se vegen a la tarda animadissims de familiars que volgueren aprofitar lo bò del dia. Al vespre lo temps cambià, sentintse un fret intens acompañat d'un vent molestós y furient que en tot lo dia d'avuy no ha mimvat pas gaire. Los carrers, plens de pols, resultan impossibles de transitar, especialment en los del port. Ara que sembla que l'aigua sobra no's rega tampoch y això que'l senyor Alcalde es persona molt cuidadosa y ceremoniosa. ¿Y tot allò de l'igiene, donchs? perquèns sembla que menjari pols un dia darrera l'altre no deu ser gaire higiènic, salvant lo parer del senyor Cuchi.

Sembla que'l senyor Alcalde ha reunit als dependents a las seves ordes yls ha endressat un discurs, incitantlos a cumplir ab son dever.

Nos pareix molt encertada aital idea, sobre tot si segueix una obediència cega a las disposicions de l'Alcaldia. Seria de sentir que això no sigués més que paraulas, com diuen en aquella célebre tragedia, perquè n'estèm tan desenganyats que no hi creyem. Fins l'infèrn n'està plé de bones intencions, segons diuen.

Dias enrera varem llegir que'n la Junta d'obras del port un vocal va dir que l'assumpto de l'enllà dels ferro-carrils a Reus era cosa feta y que... no més faltava arreglarlo.

Efectivament es aixits. Vostès saben quins han sigut los treballs portats a cap per la companyia, a Reus, després de tant enraihonar y de tantas anadas y vingudes... Cinquanta metres escassos de via y una agulla banda y banda y *pax nobis*. Per fer això, los ferro-carrilaires han demandat ai gobern una porció de mils pessetas y ben segur que després s'haurán fet un panxó de riurer a la seva esquena y... a la nostra.

Hem rebut la visita del primer número de *L'Escón*, revista mensual, regional y literaria que ha comensat a publicarse a Tarragona y está dedicada al foment de l'escena catòlica.

Li desitjèm forsa anys de vida y prosperitat.

TIP. DE FRANCESC SUGRÀNES, COMTE DE RIUS, 9

Ibarra y C. de Sevilla

Línia regular de grans vapors

Pera Valencia, Alacant, Cartagena, Almeria, Málaga, Sevilla, Cádiz, Huelva, Vigo, Marin, Villagarcia, Carril, Corunya, Ferrol, Rivadeo, Gijón, Santander, Bilbao, Pasages, San Sebastiá, Bayonne, Bordeaus, Nantes, Dun-Kerque, Havre y París.

Sorrà d'aquest port lo dia 8 de Febrer lo vapor *Cabo Oropesa*, son capitá don V. Urrutia, admestent càrrega y passatgers pera's citats ports.

Lo despatxa son consignatari D. Marián Peires.

EMULSIÓN NADAL ÚNICA con 80 por 100, aceite bacalao 1.º, glicerofosfatos, hipofosfites, glicerina, La mejor. Reconstituyente, tónico-nutritivo. Niños, viejos, convalecientes, embarazo, lactancia; tós, tisis, escrofulas, linfatismo, rachiatismo, anemia, diabetes, gota, dolores, nervios. Análisis Dres. Bonet y Codina, aprobación Colegios Médicos y Farmaceúticos. —Medalla de plata. Farmacias y Droguerías.

JERÉBÉ HIPOFOSFITS NADAL con Neurostina. Tónico, reconstituyente, estimulante. Hipofosfites de cal, estricnina, hierro, manganeso, quinina, sosa, cuasina, tónico amargo y neurostina (fósforo orgánico). Anemia cerebral, enfermedades medulares; acelera digestión, detiene caducidad orgánica. Cumple indicaciones hipofosfíticas. Preparación cimerada, productos escogidos. —Medalla de plata. Farmacias y Droguerías.

Joan J. Domènech Solé PROCURADOR

SUCCESSOR DE D. VICENS MATEU

Agent del Banc Hipotecari d'Espanya

RAMBLA DE CASTELAR, 26, 2.º

PASTILLAS SERRA

Y totas las enfermetats de l'aparell respiratori perque modifiquen les mucosas, facilitan l'expectoració y treuen en un dia l'opresió del pit y la fatiga. Poden prendre sens cap perill, paig no contenen opí ni morfina.

A DOS RALS CAIXA

Farmacia del Centre de MANEL FONT, Rambla de Sant Joan, 57, Tarragona.—Teléfon 48

NEURASTENIAS clorosis,

debilitat general,

anemia

se curan radicalment ab l'ús del

NEUROSTEOGENO SUGRAÑES

EN TOTAS LAS FARMACIAS

Llevat de CERVEZA

ESBERT

Es lo mejor para curar radicalmente toda clase de erupciones de la PELL, florones, supuraciones, dermatosis, antrax, vespeps, etc.

DE VENDA

en todas las buenas farmacias

Depósito general:

Farmacia ESBERT

Unió, 22

TARRAGONA

PILDORAS VERDAS

ESBERT

Es la mejor preparación para combatir la
pobresa de sanch,
retrassos de la
menstruació,
anemia, etc.

Farmacia ESBERT, Unió, 22

TARRAGONA

Sastrería y Camisería d'en

VICENS BRELL

NOVETATS de la temporada d'hivern en Sastrería, Camisería y Corbateria.

DEPÓSIT d'ornaments religiosos dels **Fills de Miquel Gusí**, de Barcelona.

DEPÓSIT de l'acreditada sombreria de la casa **L. Trinchet**. Especialitat en los de teula y copa.

Se confeccionan tota mena de trajes y pessas para señores eclesiásticos.

Comte de Rius, 23 y Rambla de Sant Joan, 57

DR. SASTRE Y MARQUÉS

HOSPITAL, 109.—BARCELONA

Pastillas calmantes de la tos del Dr. Sastre y Marqués.

Vi d'ostres del Dr. Sastre y Marqués, lo mejor dels tònicos.

Sucré vermífruch del Dr. Sastre y Marqués, preciós remey para espulsar los cuchs.

Essència febrífuga del Dr. Sastre y Marqués, contra tota classe de febres.

Dentíncia del Dr. Sastre y Marqués, és la salvació segura dels nens en tots los accidents perillosos de la dentició.

Conservador de la boca del Dr. Sastre y Marqués. Ab aquest preciós remey s'evitan totas las malalties.

Per tenir lo cabell no hi ha res com la tintura del Dr. Sastre y Marqués.

Casa especial en Axarops medicinals dosificats

AYGUA NAF SERRA

son las mellors pera curar la **TOS**

EXCELSER

En Llanas ven uns paraiguis de senii-seda y cutó, de color inalterable y teixit tantíssim hò, que resisteix tota prova al devall d'un canaló. Ademés, també té uns vanos ab pintats tan rebóns, que ni Rafel ni Murillo los podrian fer mello, aproposit per regalos; causan gran admiració. Trobarán també sombrillas y un gran assortit de bastóns, parassols de totas menes que són molt barato y bons. Mellor dit: no hi ha cap casa en tan bonas condicions.

26.—Comte de Rius, 26.—TARRAGONA

TALLERS d'Arts sumptuaries

— DE —
FÉLIX RIBAS

Carretera de Castelló, TARRAGONA

Se construeix ab perfecció tot lo referent a Arts sumptuaries. Projectes y presupostos detallats de las obras que ho requereixin.

Lo Camp de Tarragona

SETMANARI CATALANISTA

Redacció: Carrer Méndez Núñez 6, baixos. Administració: Rambla de St. Joan, 39. Llibreria y Centre de suscripcions de D. Sadurní Ginesta.

Preus de suscripció

Tarragona, trimestre.....	1'50 pta.
Fora.....	1'50 »
Extranger.....	2'0 »
Número d'avuy.....	15 »

De venda en lo local de l'**«Associació Catalana»**, carrer de Méndez Núñez, 6 y en la esmentada Llibreria.

Anuncis a preus reduts

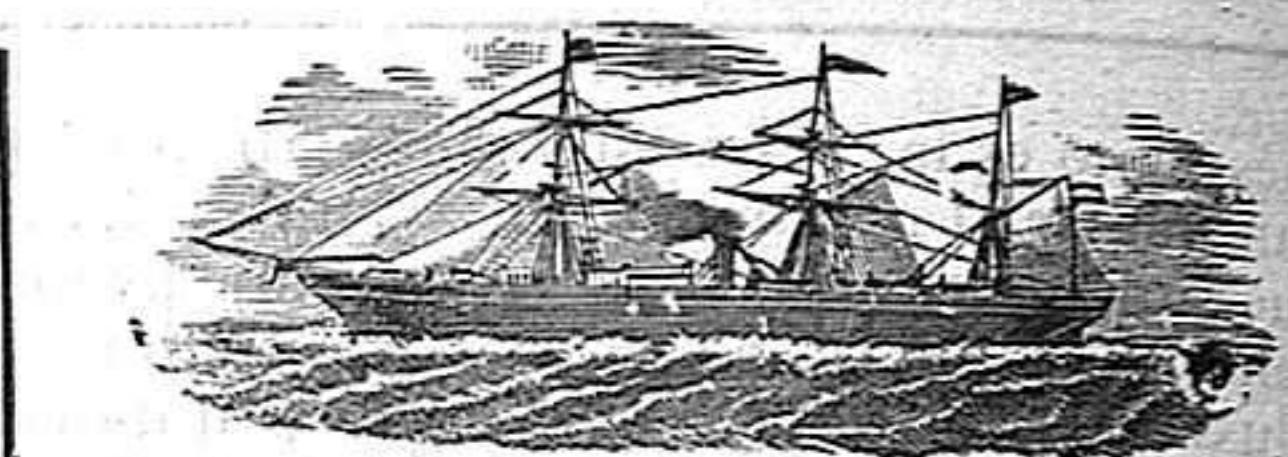
EXQUITITS XACOLLETAS

de la casa
TUPIMABA

TUPIMABA
ESTABLERE DE CAFÉ
AROMA CONCENTRADO CON REAL PRIVILEGI
més un euro en la casa puden ser servides a un preu d'una peseta.
— SUCRE FINA DE CLASSE SUPERIOR A BONS PREUS

En Joan Roset Sabaté. Carrer de l'Unió, núm. 19. Tarragona

Únic representant a Tarragona y sis Comarques

Serveys de la Companyia Trasatlàntica

Línia de Cuba y Méxic.—Lo dia 17 de Febrer sortirà de Bilbao, lo 20 de Santander y lo 21 de Coruña lo vapor

directament pera Habana y Veracruz. Admet passatge y càrrega pera Costafirmé y Pacific ab trasbord a Habana al vapor de la línia de Venezuela-Colombia. Combinacions pera'l litoral de Cuba y Isla de Santo Domingo.

Línia de Nova-York, Cuba y Méxic.—Lo dia 26 de Janer sortirà de Barcelona, lo 28 de Málaga y lo 30 de Cádiz, lo vapor

MANUEL CALVO

directament pera Nova York, Habana y Veracruz. Combinacions pera distints punts dels Estats Units, litorals de Cuba y Isla de Santo Domingo. També admet passatge pera Puerto Plata ab trasbord a Habana.

Línia de Venezuela-Colombia.—Lo dia 11 de Febrer sortirà de Barcelona, lo 13 de Málaga y lo 15 de Cádiz, lo vapor

MONSERRAT

directament pera Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico, Habana, Puerto Limón, Colón, d'ahon surten lo 12 de cada mes pera Sabanilla, Curaçao, Puerto Cabello y La Guaya, admeten passatge y càrrega pera Veracruz ab trasbord a Habana. Combina pel ferrocarril de Panamá ab las companyias de navegació del Pacific, pera quals ports admets passatge y càrrega ab bitlets y coneixements directes. Combinació pera'l litoral de Cuba y Puerto Rico. S'admet passatge pera Puerto Plata ab trasbord a Puerto Rico y pera Santo Domingo y San Pedro de Macoris y ab trasbord a Habana. També càrrega pera Maracaibo, Coro, Carúpano y Camaná ab trasbord a Puerto Cabello y pera Trinitat, ab trasbord a Curaçao.

Línia de Filipinas.—Lo dia 13 de Febrer sortirà de Barcelona, havent fet las escals intermitjas, lo vapor

C. LOPEZ LOPEZ

directament pera Génova, Port-Said, Suez, Colombo, Singapore y Manila, servint per trasbord los ports de la costa Oriental d'Africa, de l'India, Iava, Sumatra, China, Japó y Australia.

Línia de Buenos Aires.—Lo dia 3 de Febrer sortirà de Barcelona, lo 5 de Málaga y lo 7 de Cádiz, lo vapor

LEON XIII

directament pera Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires.

Línia de Canàries.—Lo 17 de cada mes sortirà de Barcelona, lo 18 de Valencia, lo 19 de Alacant y lo 22 de Cádiz, lo vapor

M. L. VILLAVERDE

directament pera Tanger, Casablanca, Mazagán, Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife y Santa Cruz de la Palma, retornant a Santa Cruz de Tenerife pera empênder lo viatge de tornada, fent las escals de Las Palmas, Cádiz, Alacant, Valencia y Barcelona.

Línia de Fernando Póo.—Lo dia 25 de Janer sortirà de Barcelona y lo 30 de Cádiz, lo vapor

SAN FRANCISCO

pera Fernando Póo, ab escals a Casablanca, Mazagán y altres ports de la costa Occidental d'Africa y Golf de Guinea.

Línia de Tanger.—Sortidas de Cádiz: dijous, dimecres y divendres. Sortidas de Tanger: dimarts, dijous y dissabtes.

Aquests vapors admets càrrega en las condicions más favorables y passatgers, a quins la Companyia dona allotjament molt cómodo y tracte esmerit, com ha acreditat en son dilatat servei. Rebaixa a familiars. Preus convencionals pera camarots de luxe. Rebaixa pera passatges d'anada y tornada. També s'admet càrrega y s'expènen passatges pera tots los ports del món servits per línies regulars. La empresa pot assurar les mercaderías que s'embarquin en los seus vapors.

AVIS IMPORTANT.—Rebaixa en los nolis d'exportació.—La Companyia fa rebaixas de 30 per 100 en los nolis de determinats articles, ab arreglo a lo establecido en la R. O. del Ministeri d'Agricultura, Industria y Comercio y Obres Públiques de 14 Abril de 1904, publicada a la Gaceta del dia 22 del mateix mes.

Serveys comercials.—La secció que d'aquests serveys té establet la Companyia, s'encarrega de traslladar a Ultramar los Mosturaris que li siguin encomanats y de la collocació dels articles, qual' venda, ensaig, desigual fer los Exportadors.

Per mes informes dirigirse a son agent

D. EMILI BORRÀS

Aquesta triple aigua de flors de taronger, de perfumada y deliciosa aroma està elaborada ab la flor, fresca y escullida del taronger agre y's vend en botellas de 1/4 de litre al preu d'una peseta. A l'engros importants descomptes. Farmacia y laboratori de A. Serra—Rens. A la menuda: Farmacia del Centre.—Tarragona.—Demanar AYGUA NAF SERRA.